

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Брой 5

Европейски съюз

ПРОЕКТ BG-051PO001-4.2.05 „Да направим училището привлекателно за младите хора”

Проектът се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси”, съфинансирана от Европейския социален фонд на Европейския съюз

Европейски социален фонд

Вестникът се издава от клуб „Млад журналист”

Блаженството на тялото е в здравето, блаженството на ума – в знанието.

Талес (древногръцки философ)

Честит празник, скъпи съученици и учители!

Екипът на клуб „Млад журналист” ви желае здраве, успехи в учебната дейност и много лични радости!

Вестникът се ангажира да отрази 120-годишнината от рождението на поетесата Елисавета Багряна, чието име носи нашето училище.

НЕПОЗНАТАТА БАГРЯНА

Прозвището „**Багряна – словенката**” е свързано с един малко познат период от живота на поетесата Елисавета Багряна, пребиваването ѝ в Словения. Стихосбирката „Сърце човешко” тя пише през този период (1932-1936 г.) и самата поетеса я определя като връх в своята поезия.

Багряна е била изключително ценена в Словения. Още през 30-те години на 20 век тя е възприемана от културните среди, от младите или вече утвърдени поети – като изключителна европейска поетеса, като изключително явление на женската поезия.

Спомените говорят, че когато се е движила по люблянските улици, хората са се обръщали след нея и са казвали: „Вижте, това е поетесата Багряна!”. И всички много са я обичали и ценели именно заради таланта ѝ на поетеса от европейска и световна величина.

В своя словенски период Багряна е преди всичко културна мисионерка. Именно тя е направила така, че в Словения да се заговори за България чрез националната ни култура.

Докато Багряна е там, се появяват първите знакови преводи на романа „Под игото” на Иван Вазов, „Бай Ганьо” на Алеко Константинов, „Шибил” и други разкази на Йовков, сборник с разкази на Вазов.

Багряна в словенска народна носия, неизвестна снимка, намерена в личния албум на семейство, при което поетесата гостува тези години. 1934г.

Знаменитият портрет на Багряна, направен през 1933 г. от словенския художник Божидар Якац

АПРИЛ

Слънчев сноп от прозореца влиза,
цветен сняг е земята покрил
като с брачна, дантелена риза —
дойде неусетно април.

Бог е мъдър и благ и прощава
всяка пролет на грешния свят.
А пчелите сега опрашават
медоносния ябълков цвят.

Вечер лъха презморския вятър,
който всичките пъпки разви.
Аз обичам безумно и свято —
бог сърцето ми благослови.

Но е моята страст негасима
и безмълвен е жадния зов —
че той няма ни образ, ни име:
аз обичам самата любов.

**Из първата стихосбирка
„Вечната и святата”**

Малко по-късно излиза на словенски език романът „Тютюн” на Димитър Димов, появява се една Антология на българската поезия. Единствено словенците от всички страни от бивша Югославия имат пълен превод на поезията на Христо Ботев, която излиза през 1976г. – във връзка със 100-годишнината от гибелта на поета.

През 1936 г. на словенски език е преведена книжката за деца „Великденски яйца”, която съдържа приказки от най-известните ни по онова време живи автори – Елисавета Багряна, Дора Габе, Ангел Каралийчев, Николай Фол и други разказвачи.

Изидор Цанкар – словенски изкуствовед – професор в Люблянския университет, дипломат, полиглот, е и първият преводач на поезията на Багряна на словенски още през 1933 г. И до ден днешен това е най-хубавият, най-адекватно разчетеният превод на нейните стихове на словенски език.

КНИГА

Ти с болка влагаш в нея всичко, що
обичаш,
от радостта и любовта крадеш,
живота и съня ти в нея се пресичат
и палят своята последна свещ.

Над нея нощем бдиш - присъден и
невинен -
с обрूलено от този свят лице,
така над нея ще заспи завинаги
и твоето раздадено сърце.

А те ще попрелистят тази малка
книжка,
преди спокойно вечер да заспят,
и в полусън ще промълвят,
въздишайки:

"Каква съдба, какъв завиден път!..."

**Из втората стихосбирка
„Сърце човешко”,**

3

ПОСЕЩЕНИЕ В ПОЛША

Отиването ни в Полша по проект „Коменски” се превърна в незабравимо преживяване от нашия живот. Пътувахме за първи път със самолет, което си е направо новина. Посрещането от страна на полските ни партньори беше изключително гостоприемно и приятелско. Ние, учениците, бяхме настанени в домовете на полски семейства, а учителите – в хотел. През първия ден бяхме в училището и имахме възможност да го разгледаме. Сградата му е по-голяма от нашата и учениците в него учат до 6 клас. Започват от 8 часа сутринта и свършват в 16 часа след обяд. Имат столова и се хранят в училището. Изключително ни впечатли фактът, че те сменят обувките, с които идват на училище с други, с които остават в сградата. Имат места, където оставят личните си вещи. Всички полски деца се държаха възпитано и добронамерено.

Така изглеждат учебните им стаи. Училището е украсено с изработени от учениците неща – рисунки, предмети от различни материали.

Представихме нашата песен в конкурса за химн на проект „Коменски” по английски текст на г-жа Валентина Стоянова и музика на г-н Огнян Чобанов. За огромна радост на всички песента беше приета с овации и спечелихме конкурса. Българската песен се превърна в химн на нашето приятелство.

Изпълнителите на песента: Боряна Генева-7б, Елфуда Гюдюлова-7б, Анатолий Цветков-7а, Константин Костадинов-7б, Силви Кадийска-7а, Хюлия Салиева-7а (отляво на дясно)

4

В подземието на град Сандомерж се докоснахме до историята на града от времената на рицарите и кръстоносците. Видяхме богата експозиция от старинни оръжия и доспехи.

Можяхме да се дегизираме и да се пренесем в онази вълнуваща епоха на рицарски героизъм, за която знаем само от книгите и филмите. Под вещото ръководство на екскурзовода в тази старинна атмосфера преживяхме нещо вълнуващо, непознато, неповторимо.

През втория ден посетихме Нова Деба – фабрика за ръчно изработвани Коледни и Великденски украси, в която имаше огромно разнообразие на експонати. Новогодишната украса на различните държави се отличаваше със свой стил, играчките, цветовете, всичко бе специфично и отличаващо. Интересно ни беше да участваме в работния процес, като сами рисувахме коледни играчки, а накрая ни подариха такива с нашите имена.

Силви и Хюлия украсяват своите играчки.

На третия ден посетихме историческия град Краков. Порази ни неговата старинна архитектура. Посетихме замъка Вавел и разгледахме представителните зали, стаите на кралското семейство. Видяхме мебели и предмети от времето на Ренесанса.

Много богата колекция от картини на италиански и холандски художници, между които и автентичната картина на Леонардо да Винчи „Дамата с хермелина”, рисувана около 1490г.

Не искахме да си тръгваме. Чувствахме се щастливи сред новите си приятели. Оставаме с усещането за нещо неповторимо.

Приятелите ни отнесоха със себе си нашия пролетен символ за здраве и живот, с който закичихме всички ученици и учители.

Под това мото премина представителното занятие на клуб „Здраве” с ръководител г-жа Кирилка Кирова. Чрез презентация, поучителна приказка и състезание членовете на клуба подчертаха колко е сериозен въпросът за неправилното хранене на съвременните българи. Здравословното хранене трябва да се превърне в начин на живот, а за това е необходимо само едно – да внимаваш какво ядеш.

Най-добри съвети за здравословното хранене:

- А) консумирайте плодове и зеленчуци с всяко основно хранене;
- Б) хранете се спокойно 5-6 пъти на ден;
- В) сутрин храненето трябва да е сериозно

ПИРАМИДА ИЛИ ПРИЗМА

Госпожа Математика и Фея поведоха участниците в клуб «Математика за всеки» в света на геометричните фигури. Учениците се разделиха на два отбора-Пирамида и Призма. Г-жа Математика задаваше задачи към отборите, а те отговаряха бързо, за да спечелят точка. На масата имаше 22 пирамиди, които криеха своите загадки. Под формата на игра „Сделка или не” участниците отваряха избраната пирамида и решаваха задачите. Който отбор реши най-голям брой задачи, поучава най-много точки. Ако отворят пирамида с наказателни точки, им се отнема от общия брой, или пък си прибавят такива при условие, че отворят пирамида с поощрителни. Спечели отбор Призма и на него бе връчена грамота за успешното представяне.

ПРОБЛЕМ ЛИ СА КОМПЮТРИТЕ

Животът в днешно време е улеснен от страна на техниката с цел да помогне на хората, но тийнейджърите вече прекаляват. Доста е приятно сърфирането в интернет. С натискането на няколко бутона можеш да научиш всичко, което искаш. Това обаче възпрепятства развитието на хората. Защо? Защото една машина като компютъра предоставя информацията много по-бързо и лесно и повечето хора го предпочитат пред това да четат книги. А четенето на книга

(да осигурява 500 кCal);

Г) консумирайте в големи количества сурови червени плодове.

ЗДРАВЕ

В клуб „ЗДРАВЕ” се учим как здраве да получим. Как от лошите зарази едно дете да се предпази. Витамините помагат и много сили дават, за да бъдем здрави, бодри и засмени.

Сусанна Кондян 5б

освен че е несравнимо удоволствие, ти дава възможност да изградиш свой свят, а не готово поднесен от клип, филм и т.н. Компютрите пречат и за физическото развитие на децата, защото повечето деца ги предпочитат пред игрите навън. Не е ли по-приятно да си поиграеш с другите деца или с домашния любимец, вместо да седиш пред компютъра и да се тъпчеш с чипс. Затова моят съвет е да се опитаме да се отделим малко от робството на компютрите и да заживеем по-свободно.

Екатерина Миленова 6б

ЗА ПРИЯТЕЛСТВОТО

Колко е хубаво човек да има приятели. Приятелството е едно от най-ценните неща според мен. Човек не може да остане самотник, няма да оцелее. Светът е оцелял, защото се е смял, казват хората, а човекът се смее, когато е с приятели. Приятелството се крепи на уважението. Дори когато имат различни мнения, истинският приятел не държи да наложи своето.

Естествено има хора, които не знаят какво е да имаш приятел до себе си. Няма как човек да се държи ужасно с другите, и те да са му близки.

Да имаш приятел е прекрасно нещо. Едва ли може да се сравни с нещо друго по-красиво от това.

Милица Атанасова ба клас

Съществуват много теории за произхода на човека. Някои са научни, други-не. В библейския мит Адам и Ева са единствените хора на Земята, които Бог създава по свое подобие. Те не познават греха. Бог им казва да не опитват от ябълковото дърво, но Ева се поддава на изкушението, подлъгана от змията, и дава и на Адам. Наказанието им е да живеят на Земята и да познават трудностите в живота.

Според Чарлз Дарвин човекът и маймуната имат общ прародител, но благодарение на труда човекът развива своя ум и тяло. Развитието на всеки съвременен човек, представител на рода хомосапиенс, не се

АГРЕСИЯТА

Агресията означава някакво насилие върху друго лице или върху самия себе си. В днешно време има агресия навсякъде – в училищата, на улицата и в домовете на хората. Според мен тази агресия идва от това, което показват по телевизията. Младежите гледат и това влияе върху тях по някакъв начин.

Виждаме агресия върху всички хора: младежи, възрастни, деца. Съвсем скоро до нас пребиха стар човек на улицата. Направиха го младежи. Недоумявам защо към възрастните хора трябва да се отнасят така. Още по-необяснима е агресията към слабите и беззащитните. Вместо защита, получават обиди и върху тях се упражнява физическа сила. Дали наистина това е сила? Силата е свързана с победа над нещо. Тези хора кого побеждават и какво печелят? Отговорът е никого и нищо.

В училище се малтретират физически слабите ученици, тези, които не се справят

САМОТАТА

Всеки човек е изпитвал чувство на самотност. Понякога ние сами избираме да се отдалечим от обществото. И макар това да не се осъществява напълно, ние се стремим да ограничим контактите си и да се усамотим. Някои хора се стремят да се изолират от останалите, за да достигнат до истинската си същност, може би, да

различава особено от древния хомохабилис, живял в каменната ера.

За някои човекът е просто “високопоставено животно”, което обаче се поддава на първичното или закона на джунглата, по-силният изяжда по-слабия.

Въпросите в главата ми са много, а отговорите животът ти ги дава, затова старите хора казват, че човек се учи, докато е жив.

Знам, че разумът различава хората от животните. Човек трябва да се отнася така с другите, както иска да се отнасят те с него. Да бъдем по-човечни и да знаем, че ако спазваме божите закони, Раят ще дойде на Земята.

Денис Кръстев 6б

успешно с ученето, момичетата.

Но дали семейството няма вина за отглеждането на насилниците. Те си имат майки и бащи, на какво ги възпитават и дали изобщо ги учат на нещо? Не мога да си представя, че ако едно дете е обгрижвано с любов и внимание в семейството, ще напада другите. Може би насилникът е нещастен, но не знае как да получи щастие, сигурно няма кой да му го даде. Тогава темата за насилието никога няма да престане да съществува, защото винаги ще има агресори и жертви. Какъв е изходът от това? Не ми се иска да си отговоря, че няма изход. Трябва да потърсим такъв. Заедно всички. Може би всеки трябва да започне от себе си, може би...

Кристина Толева 6б клас

ХАЙКУ

Звездите са,
блестящи,

аз ги гледам с възхищение

Димитринка Русчева 6а

Пролетен ден,
красив, но е студен.

Надя Георгиева 6а клас

достигнат до най-съкровениите си мисли и чувства. Всъщност самотата е да бъдеш сам със себе си.

Георги Русев 6а клас

ПРОЛЕТТА ДОЙДЕ

Птичките пеят,
слънцето грее,
децата се смеят,
полята зеленеят!
Пролетта дойде,
пролетта дойде!
Синее ясното небе,
никнат клонки и тревички,
вечер греят весели звездички!
Това е тя, пролетта -
изпълнена със аромат и красотата!

Атанас Петков 3б клас

ОБИЧАМ ПРОЛЕТТА

Пролет идва вече,
с пъстра китка на косата.
Всяко кътче ще огрее,
с песен ще цъфтят цветята!
Над ливади и градини
слънцето ще свети!
Птичките ще пеят,
тревичките ще зеленеят!
Обичам пролетта
и пъстрите цветя!

Кристиана Владимирова 3б клас

ПРОЛЕТ

Дойде пролетта!
Птичките запяха!
Започна радостта,
цветята разцъфтяха!
Слънцето огря
първото кокиче!
Щъркела затрака,
жабата заквака!

Владимира Койчева 3б клас

ОЧИ

Тези сини очи,
тези сини лъчи!
Те са толкова наивни,
те са толкова добри.
Като две звезди омайни
в нощното небе.
Като две сърца прекрасни
греят в моето сърце !

Илияна Благоева 6 а клас

МОЕТО ПЪТЕШЕСТВИЕ В МИНАЛОТО

Здравейте!
Аз съм богинята Добротея. Излетях в небето
точно преди сто години.

Надявам се, това, което напиша, да ви хареса.

Ето как започна всичко.

Качих се горе в небето с ракета,
измайсторена лично от мен. Боговете ме
приеха с изненада, но като ме опознаха,
казаха, че името ми много ми подхожда.
Отидох на гости на Зевс и Хера. Разказах им,
че съм чела много митове и легенди за тях,
че от всички божества те най-много ми
допадат, но винаги ме е учудвало, че са мъж
и жена, след като имат и кръвна връзка. Те ми
обясниха, че на боговете това е позволено.

Боговете ми отредиха стая с градина, в
която можех да се разхождам. Всичко беше
толкова красиво. Докато се разхождах,
можех да наблюдавам какво става и на
Земята. Отначало всичко беше спокойно и аз
се наслаждавах на красотата край мен и на
чудната гледка, която се откриваше към
Земята.

Един ден видях как един землянин
залага капани на беззащитните животни в
една снежна гора. Не можех да се стърпя и
слязох при него, за да му посоча
грешката. Убедих го да бъде по-добър и
състрадателен към другите същества.
Когато се върнах горе, разбрах, че боговете
са ме наблюдавали. Те ме прегърнаха и
казаха, че моето място е сред хората, за да ги
вразумявам и уча на добро. Аз също осъзнах,
че това е моята мисия и с радост потеглих
към земята. Дойде денят, в който трябваше
да възвърна човешкия си образ и да се
разделя с небесния свят. На раздяла боговете
ми подариха картина със своите
изображения и послания към хората.

Десислава Георгиева от 5 в клас

*Рисунката на Росен Стойнов от 4б клас,
спечелила второ място в конкурса
„Семейството на слънцето”*

9 МАШИНАТА НА ВРЕМЕТО

Както си вървах, чух странен шум. Запътих се в тази посока и видях необикновен летателен апарат. Качих се в него. Видях, че има много компютри с големи екрани, на които пишеше, че това е машината на времето. Реших да отида в миналото.

Летях дълго, но когато кацнах, не видях никого наоколо. Заслушах се и чух, че има хора зад хълма. Трудно отидох до там, защото бях попаднал в тропическа гора. Когато пристигнах, видях трима неандерталци и тогава разбрах, че бях отишъл прекалено назад във времето. Въпреки това реших да остана за известно време. Изведнъж те ме погледнаха и се учудиха откъде идвам. Седнах при тях и им обясних всичко, но те не разбраха нищо. Започнаха да говорят нещо, но този път аз не проумях какво ми казват.

Реших да ги взема в бъдещето със себе си. Със сегашните науки и технологии те бързо се научиха да правят всичко като напредналите съвременни хора. Намерих им дом и станахме приятели. Всеки път ме изпращаха до вратата и си помагахме взаимно, докато един ден не се впуснаха сами да пътешестват с машината на времето. Тайно си мечтаех някой ден да се завърнат пак, за да ми разкажат за преживяванията си.

Венелин Пашов 5 б клас

КАК БИ ИЗГЛЕЖДАЛ СВЯТ БЕЗ НАСИЛИЕ

Днес насилието е навсякъде около нас. То не се измерва само с войните и битките, но и с думите, които изричаме, за да обидим някого. Хората приемат насилието като начин да покажат силата и властта си, или да докажат, че са прави, но те не осъзнават, че силният човек не би позволил гневът да го контролира, не би злепоставил другите, още по-малко слабите, а би ги защитил, защото силата се измерва в това да помагаш не само на себе си, а и на останалите.

Един свят без насилие би бил прекрасен! Всички хора ще бъдат усмихнати и щастливи, защото няма да познават страха.

Щом един човек се държи добре с друг, другият му отвръща със същото. Това е формулата за един прекрасен свят. Аз мисля, че той е постижим само в изкуството.

Хубаво е да мислим, че може да има свят без насилие. Още по-хубаво ще е, ако го направим.

Димитър Радев 6а клас РЪЦЕТЕ НА МАМА

Дойде вечерта. Всички бяха в леглата. Електроуредите в къщата разговаряха тихо помежду си...

- Днес свърших много работа. – каза прахосмукачката.
- Вкъщи правиха ремонт, беше много прашно. Чистих няколко пъти праха, задръстих се до гуша!
- И аз работих непрекъснато! – нададе глас климатикът. Цял ден отваряха прозорците и едва насмогнах да охлаждам.
- Добре, че свърши газта, та и аз влязох в употреба! Сготвих чудесна супа за работниците, после приготвих вечеря..... капнах от умора.- обади се и печката.
- Ооо, и аз добре се представих. Цял ден изстудявах напитки – нададе пресипнал глас хладилникът.
- Ах, нямам търпение да дойде утрото, за да поднеса ароматно кафе! – с писклив глас подхвана кафе машината.
- Ох, стига сте бърборили, че ме боли главата! Пак имаше отвертка в някой джоб и само ме удряше в барабана! – извика пералнята.
- Хайде заспивайте всички! Утре отново ни чака тежка работа. – скара се бойлерът.

„Без ръцете на мама всички електроуреди са безполезни.” - помислих си аз, стгуших се в топлите ръце на мама и сладко заспах.

Недко Андонов 3б клас

МИТИЧЕСКА БИТКА

10 Затворих книгата със старогръцки митове, погалих моето доверено паленце Тери и потънах в дълбок сън. Изведнъж се озовахме с кученцето ми на планината Олимп. Посрещна ме самият бог Зевс с цяла свита богове – негови братя и сестри, погълнати от Кронос и току-що освободени. Те ми се поклониха. За тях аз бях пратеник на богинята на победата – Нике и знак за победата над баша им.

След два дена Кронос ни нападна. С него бяха много от титаните. Зевс и циклопите му се противопоставиха. Той ги обстрелваше с гръмотевици, изковани от циклопите. От дълбините на Земята излязоха сторъките великани. Те къртеха скали от планината и ги запращаха срещу титаните. Аз взех огнен меч и се включих в битката. Тери плашеше с лая си и ги хапеше. В критичен момент от битката аз поведох всички към Орловия връх. Там към нас се присъединиха цял легион от конни самураи и стрелци. Битката беше ожесточена и изтощителна. Цялата природа стенеше от ужас.

Изнизаха се цели десет години, никой не отстъпваше. Най-после победихме. Аз се радвах заедно с боговете. Тогава дочух една позната мелодия. Беше алармата на телефона ми, която ме връщаше в реалността. Осъзнах, че митическата битка е била само сън. Това беше прекрасен сън! Видях боговете и войниците им. Носех меч и дори се бих. Това бе сън мечта!

Георги Копринков 5 а клас

КРЕПОСТТА ТУИДА

приказка

В североизточната част на днешния град Сливен, на хълма Хисарлъка, се е издигала крепост, която е служела за отбрана на средновековната българска държава. Крепостта е оживено тържище, разположено на път, който свързва Анхиало и Сердика. Жителите му са се занимавали с търговия на дървен материал, оръжие, платове и животни.

Хунският вожд Атила с многобройна войска тръгнал на юг и нападнал крепостта. Всички се сражавали мъжествено и не се предавали пред нашествениците. Обсадата продължавала вече месеци. Свършила храната и водата, но

въпреки страданията българите не губели бойния си дух.

Пастирът Борил пасял стадо кози край крепостните стени. Козите търсели храна в шубраците, но се изгубили. Докато ги търсел, Борил открил таен проход на запад. Намерил козите си край реката и с тях останал там до вечерта.

Настъпила нощта. Спуснал се непрогледен мрак. Борил повел своята армия от кози със запалени свещи на роговете. Уплаха и объркване настъпили сред хуните, които взели стадото за голяма войска. Всички се разбягали. Стражите на кулите надали боен вик „Ура!”, зарадвани от неочакваната помощ. Българските бойни дружини излезли извън крепостните стени и прогнали враговете отвъд Стара планина.

По-късно жителите на крепостта разбрали истината за Борил и неговата армия. Така се родило новото име на крепостта – Туида (светлина), която я спасила.

Пастирът Борил спечелил любовта на всички. Хан Тервел му връчил за награда титлата хански наместник.

Началникът на крепостта имал красива дъщеря. Запленена от смелостта на Борил, девойката се влюбила в него и скоро вдигнали голяма сватба.

*Клуб „Етнография и фолклор”
Екип: Десислава Георгиева-5в; Емануела Василева и Ивета Ташева-5а клас*

My fortune gave me friends

Bulgaria

My fortune gave me friends
From nearby and far away.
Friendship without borders-
My dreams became true.

* Together we are braver,
Together we are stronger,
Together we are smarter,
Together we are better.

We play, we act, we dance
We every day grow wiser.
You listen and remember-
The friendship gives us wings

*Text: Valentina Stoyanova
Music: Ognyan Chobanov*

Средновековната крепост на хълма в местността Хисарлъка е част от богатата област Загоре. Владетелите ѝ са били богати велможи, които търгували с оръжие и трупали несметни богатства.

Византийският генерал Коменциус нападнал крепостта. Повела се страшна битка. Византийската войска била многочислена, но въпреки достойния отпор крепостта била превзета и подложена на разруха, а населението на жестокост. Една мома се хвърлила от крепостната стена, за да не попадне в ръцете на поробителя.

Но се случило чудо. Ламя заключила водата и настанало суша. В хазните на победените велможи плъзнали змии – пазачи на съкровищата. Завоевателите напуснали крепостта.

След време тук се заселил светец с необикновени способности, който обновил този край. Той призовал орлите да унищожат влечугите, а след това се оттеглил до високопланинския извор в местността Карандила – Птичи извор.

Оцелелите се завърнали, като научили за светеца Мина и неговата магическа сила. Укрепили селището с три реда тухлени пояси. Издигнали ъглови кули с арки. На юг от крепостта се заселили още хора и започнали да обработват земята. Възникнало ново селище. Жителите му го нарекли Сливен, защото е разположено на място, където се слива Балкана с равнината.

Клуб „Етнография и фолклор”- екипна работа на Радина Василева и Иван Панев от 5 б, Златин Иванов от 5в клас

ПТИЧИЯТ ИЗВОР

Легенда

Районът на град Сливен влиза в пределите на Първата българска държава по времето на хан Тервел с договор, който той сключва с византийския император Юстиниан Втори, около 705 година. Според него към България се присъединява заселената със славяни област Загоре, където се намира и крепостта Туида.

На мястото ѝ възниква старобългарско селище, чието име е неизвестно. Жителите издигат крепостните стени. Изграждат водопровод при северната порта. Построяват нови сгради, облицоват ги с мраморни плочи, изработени в каменоделници в Преслав. Селището става седалище на епископ. Той изгражда църкви, украсени с богати стенописи и мозайки.

Край крепостта минавал оживен древен път през Джендем дере и Чуката на север от Балкана. В небето прелитали с мощните си криле силни орли. Младият страж Манол бдял на стража на крепостната стена и се възхищавал на орлите. Взел решение да открие дома им. След смяната си Манол поел към планината.

В местността Карандила, закътан сред обширни букови гори, се намирал птичият извор. Тук бил домът на много орли. Когато Манол стигнал до големия планински извор, омайната природа го очаровала и успокоила, и той заспал. Когато се събудил, било вече нощ. Манол видял прелестни девойки, които танцували до извора. Те си говорели нещо и той се заслушал. Разбрал от техните думи, че водата на извора е лековита. Неусетно бил привлечен от едната девойка и се влюбил в нея, а девойките били самодиви.

На сутринта намерил ранено орле. Потопил го в ледените води на извора. И чудо – болното птиче се превърнало в силна и здрава птица. Тогава по-големите събратя потопили младите орли във водата. Сдобили се с мощ и сила за летене.

Манол споделил за чудото с епископа. Към чудотворното място започнали да се стичат болни хора, които лекували болезките си. В знак на благодарност построили църква Преображение Господне. Манол не забравил девойката от онази нощ. На празника Преображение Господне, през нощта, Манол зачакал самодивата при птичия извор, но тя не отвърнала на любовта му. Отчаяният момък се хвърлил в извора да я хване. Тогава станало друго чудо – той се превърнал в орел.

Денем орелът бдял на стража за неканен враг, вечер връщал човешкия си вид и танцувал със самодивите.

Клуб „Етнография и фолклор”

Екип: Минка Савова, Валентин Стаматов, Тодор Киров – 5а клас.

КОТЕНЦЕТО ГРОЗИ

На село в нашата ферма има много животни. Това са прасенцето Гошко, кученцето Рекс, няколко зайчета и кокошки. В двора имаше и една голяма и хубава котка, която е любимка на всички, на име Маца.

Един ден, когато си отидохме на село, Маца ни посрещна с пет малки сладки котенца, но едно от тях се различаваше от другите. То беше толкова грозно и мършаво, че когато човек го види, му става неприятно и затова започнахме да му викаме Грози.

Котето беше толкова отчаяно, че всички странят от него и все беше самичко на разходка. Докато се разхождаше, видя на едно дърво една гъсеница, която беше също толкова грозна и тъжна като него. Затова и станаха най-добри приятели.

Но един ден, когато Грози пак отиде при гъсеницата, ахна от ужас, защото тя се бе превърнала в още по-грозна какавида, която всички отбягват. Но котенцето продължи да ходи при какавидата, защото само тя го разбираше.

Така минаваха дните, докато един ден братята на Грози не ахнаха, когато го видяха. Той се бе превърнал в един красив котарак с лъскава козина. Тогава всички започнаха да гледат на него с възхищение.

Първото нещо, което направи Грози, след като разбра, че е станал един голям красавец, бе да стигне до своята приятелка какавидата. Точно когато пристигна до дървото, той видя как от грозната какавида излетя прекрасна пеперуда.

Така и Грози, и гъсеницата, която се превърна в чудно хубава пеперуда, станаха любимците на всички.

Симона Атанасова 5 в клас

РИЦАРЯТ НА СВЕТЛИНАТА

Имало едно време двама смели рицари. Те всяка седмица се борели със зверове, дракони, великани и всякакви други чудовища. Един ден те отишли в една гора, от която никой не се завръщал жив. Гората била наричана „мъртвата гора”, защото в нея било тъмно колкото в душата на мъртъв човек. В тази гора живеели две принцеси, които били пленени от един петглав дракон. Той можел да бъде победен само от създание на светлината.

Рицарите принадлежали към ордена на водата и огъня, но решили да се отправят към мъртвата гора, за да освободят прекрасните принцеси.

В тази гора се намирал един вълшебен меч, който стоял забит в една скала и само избран можел за го извади и с него да убие дракона.

Когато рицарите пристигнали в гората, веднага им се наложило да влязат в жестоки битки с чудовищата в нея. Те знаели, че за да победят петглавия дракон, трябва да открият вълшебния меч, затова заскитали из гората. След дълго скитане и препятствия го намерили. Но се изправили пред нова трудност – само хора с чисти сърца и души можели да извадят меча от скалата. Двамата рицари не били такива. Те били убили толкова много създания и се съмнявали дали имат чисти души, затова решили да се върнат. Тръгнали да търсят пътя, по който дошли, но той изчезнал. Връщане назад нямало.

Трябвало да останат в гората и да се опитат да вземат меча. Но това не се оказало проста работа. Пред тях се изправила невидима преграда. Появило се едно джудже и им обяснило, че трябва да преодолеят три препятствия. За първото трябва да прескочат бездънна яма. Ако душите им са чисти, ще успеят, но ако не са, ще намерят смъртта си в нейната дълбока паст. Засилили се и прескочили, значи душите им били чисти. Второто изпитание се състояло в това, да минат със затворени очи през един път, обграден с огледала. Огледалата не били обикновени, в тях били запечатани техните спомени, а в тях имало жестокост, мъст. Ако някой се огледа в огледалата, веднага ставал зъл и нямал шанс да преодолее изпитанието.

Двамата затворили очи и пуснали душите си да ги водят, но единият прогледнал, без да иска и видял всички спомени. Станал зъл и паднал в една яма. Другият рицар го хванал в последния момент и му казал, че всичко видяно е лъжа. Така рицарят се освободил от злото и отново тръгнали. Минали благополучно през огледалния път.

Но третото изпитание се оказало най-трудно. Попадали в един лабиринт, пълен с още по-свирепи чудовища. Скитали се дълги години в лабиринта, бранейки се от зверовете, влизайки в различни страшни подземия.

(Продължение на стр. 13)

РИЦАРЯТ НА СВЕТЛИНАТА (продължение)

Най-после стигнали края на лабиринта, но от него започвал нов лабиринт. В него намерили своите верни коне, които дошли да им помогнат. Конете носели карта на лабиринта, но пак се скитали дълго. Правели знаци по стените, където са минали, и отново се натъквали на тях. Накрая разбрали, че държат картата обратно и като я обърнали, бързо стигнали до меча. До скалата открили свитък, но не го прочели. Опитал се първият рицар да извади меча, не успял. Опитал се и вторият, но и той не можал да го помръдне. Тогава се досетили, че свитъкът може да е много важен и го отворили. В него пишело, че двамата трябва да дърпат меча заедно. Хванали се здраво двамата рицари за дръжката на меча и с един замах го издърпали.

Мечът се извадил и обединил двамата рицари в митичния рицар на светлината, Катастър. Катастър пък обединил двата коня в Синеокия бял дракон, който също бил към ордена на светлината. Те тръгнали към петглавия дракон. Намерили го пред замъка, в който били заключени принцесите. Синеокият бял дракон бил по-малък от петглавия, но понеже бил създание на светлината, се оказал по-силен. Петглавият дракон бил зашеметен и Катастър лесно отсякъл петте му глави. Принцесите били свободни. Когато отворили вратите, били замаяни от светлината на Катастър и Синеокия дракон. Имало опасност да ги ослепят, затова те отново приели образите на двамата рицари и техните два верни коня. Принцесите се затичали към рицарите и ги

СВЕТОВЕН ДЕН НА ЗЕМЯТА И СЕДМИЦА НА ГОРАТА

Учениците от 5б клас с ръководител г-жа Кирилка Кирова се включиха активно в обявения конкурс от Дирекция „Сини камъни”- „Природни забележителности в природен парк „Сини камъни”. В раздел рисунка първо място спечели Сусанна Кондян, в раздел презентация второ място зае Илияна Казакова, а в раздел литературно творчество за есе третото място беше завоювано от Радина Омайникова.

прегърнали от благодарност. От този момент нататък били неразделни.

Кристиян Красимиров Стайков 6б клас

ПРИЯТЕЛСТВОТО

През живота си хората се сблъскват с всичко. Проблемите ни притискат и правят живота ни труден. Аз мисля, че трябва във всеки проблем, пред който се изправим, да го приемаме като предизвикателство и да виждаме възможност решението му да ни прави по-уверени и по-добри хора.

В нашето ежедневие, разкъсвани между училището, семейството и приятелите, ние разкриваме себе си. Кое е по-важно - на всяка цена да бъдем първи, или да мислим за тези около нас, които може би имат нужда от подкрепа и разбиране?

Искам да ви разкажа какво ми се случи наскоро. Наложил ми се да отсъствам от училище. Точно в този ден е било съобщено на съучениците ми за предстоящо събитие, в което аз много исках да участвам. За съжаление, когато отидох в клас, никой не ми каза. Научих в деня преди провеждането му. Нямахме как да се включим в групата. Съжалявах, ядосвах се и даже се почувствах обидена и предадена. Дали наистина забравиха, или просто не искаха да ми кажат? Бях объркана. Някой ще каже – това са дреболии. Тук става дума за нещо друго – да усещаш, че можеш да разчиташ на някого, че в даден момент някой мисли за теб. Аз така разбирам приятелството, или греша.

Ирина Димитрова 6б

*Радина, Илияна и Сусанна
със своите отличия*

Конкурс "Млади таланти"

Радост

Райнова е ученичка в 6а клас и много обича музиката. Тя расте в семейство на музиканти и нейните мечти за бъдещето са свързани с песента. Радост предлага на свои съученички да направят конкурс за млади таланти в училище. Получава както тяхното одобрение и подкрепа, така и тази на своя учител по музика, г-н Огнян Чобанов.

Радост сподели, че организирането на конкурса не е било лесна работа. Под нейно ръководство започват първите репетиции, правенето на плакатите за реклама. С помощта на своите съученички от 6а клас в деня на изявата украсяват сцената. Радост

прави

прическите на участничките.

Г-н Чобанов помага при репетициите и избора на жури за класиране на най-добрите певци. В конкурса се включват 26 участници от начален и среден курс. Затова и класирането е в двете възрастови групи. Подреждането е както следва: за начален курс първо място заемат Елинонор и Пламена от 4а клас с песента „Купон”, второто място е за Ани от 1б клас с песента „Калинка”, а на трето място е Мария от 3б клас с песента „Как си ти”. За среден курс на първо място е Анастасия от 5а клас с песента „Заигра се хоро голямо”, второ място – Сияна от 5в клас и на трето място Кристина Толева от 6б клас с песента „Красота”

Плакатът

Радост Райнова като изпълнител

Носителката на първа награда Анастасия от 5а клас

Носителките на първа награда от начален курс Елинонор и Пламена

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП

Редактор: Дочка Добрева
Репортери: Светослава Пенчева, Памела Иванова, Илияна Благоева, Димитрина Русчева, Михаела Пенчева, Самуил Георгиев, Георги Панайотов, Денис Христов